

Ján Adamus

Jn 6, 24-35

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Každý kňaz sa počas pastoračnej praxe stretáva s rôznymi veriacimi. Jedni žijú svoju vieru úprimne, iní formálne, ďalší zvykovo a sú aj takí, ktorí vyhľadávajú kňaza iba vtedy, keď od neho niečo potrebujú. U všetkých skupín ide o duchovný život – modlitbu, návštevu bohoslužieb, prijímanie sviatostí.

Jednu zo sviatostí nám dnes ponúka aj Ježiš, pravý chlieb z neba, ktorým je jeho telo, keď hovorí: *Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba. Boží chlieb je ten, ktorý zostúpi z neba a dáva svetu život.*

Ježiš veľmi často hovoril v podobenstvách a predobrazoch. Aj pri zvestovaní Eucharistie, použil predobraz zo Starého zákona – mannu. Poslucháči veľmi dobre vedeli, čo hovorí, keď poznali dejiny vyvoleného národa a zázraky, ktorými ich Boh sprevedzal na ceste do Zaslúbenej zeme.

Odborníci sú toho názoru, že Boh pre mannu, použil prírodný jav, ktorý je na Sinajskom polostrove podnes bežný. Rastie tam strom s názvom Tamariška, ktorý dosahuje výšku 8 až 10 metrov a v mesiacoch jún až august prýšči spod kôry miazgu podobnú medu, pričom ráno padá na zem a tuhne. Sú to bledohnedé guľky veľkosti hrášku, ktoré treba zbierať hneď zrána, pretože sa rozpustia. Zaujímavé je, že tento strom rastie aj mimo Sinajského polostrova, ale mannu nikde inde na ňom nezistili. Keď pripustíme, že biblická manna je totožná s mannou Tamarišky, musíme konštatovať, že Boh naozaj zázračne sýtil svoj ľud. V piatok padala v dvojnásobnom množstve, aby ju ľudia mali aj na sobotu, keďže bola zasväteným dňom, ale zásoby si z nej robiť nemohli, lebo čo sa do večera nezjedlo, na druhý deň sa pokazilo, pričom manna Tamarišky sa nekazí. V piatok sa však nepokazila a mohli ju jesť aj v sobotu. Prírodným spôsobom padala v malom množstve, ktorý by iste nenásýtil tak početný ľud, a keďže padá iba v niektorých mesiacoch a Boh ňou živil národ 40 rokov, možno jednoznačne hovorí o zázraku a nadprirodzenom Božom zásahu. Preto Mojžiš mohol ľudu o manne právom povedať: To je chlieb, ktorý vám dáva Pán jesť a neskôr knihy Písma mannu právom nazývajú chlebom z neba.

Mannu spomína Ježiš v evanjeliu a prirovnáva ju k nebeskému chlebu, ktorý nám on dáva v Eucharistii, a tak ako manna živila 40 rokov Izraelitov na púšti a posilňovala ich, Eucharistia živí a posilňuje novozákonný ľud. Potrebne je sa však zamyslieť: Je nám Eucharistia na ošoh a vidieť jej účinky na nás? Sú to otázky, ktoré zatínajú „do

živého“, ale sú nanajvýš potrebné, lebo len tak sa zmení náš postoj k Eucharistii.

Študentky na otázku: Prečo chodia do kostola? Odpovedali: Aby matka bola spokojná, inak by som jej spôsobila veľký žal. Keby som nešla na prijímanie na Vianoce a Veľkú noc, matka by ma zabila... Smutné, však? Veď Krista neprijímame kvôli matke, kňazovi, priateľom, ale kvôli sebe, kvôli posile k lepšiemu životu a časom aj študentky raz pochopia, že ich matky konali správne. V istej farnosti všetci ľudia účastní na rannej svätej omši prijali Eucharistiu. Kňaz na koniec svätej omše žartom, ale aj pravdivo ich varoval: Nepomýlili ste si Eucharistiu s raňajkami? Musíme vedieť posúdiť, kedy áno, a kedy nemôžeme prijať Krista.

Iný extrém je, že ľudia, v minulosti nazývaní jansenisti, dnes, vlažní veriaci, tvrdia, že nie sme hodní prijať Pána, alebo ak už, tak nie často. Veľmi sa však mylia, lebo prijatie Eucharistie nespočíva na našej hodnosti, ale v znížení sa Krista k nám. My zo svojej strany máme urobiť všetko, čo je potrebné, či už prijatím sviatosti zmierenia, alebo úprimnou ľútosťou a predovšetkým dobrým úmyslom chcieť ho prijať.

Jedenásťročný chlapec – miništrant, ktorý denne prijímal Eucharistiu, mal mamu, o ktorej sa všeobecne vedelo, že je hnevlivá, nervózna a nevlúdna a jej syn zasa nechotný, odvrávajúci a neposlušný. Dozvedel sa o tom aj miestny kňaz, oboch si zavolať a vysvetliť im vážnosť ich nesprávneho konania. Ako posledný argument použil slová apoštola Pavla, ktoré napísal Korintňanom: Kto by teda jedol chlieb alebo pil Pánov kalich nehodne, prevíni sa proti Pánovmu telu a krvi. Nech teda človek skúma sám seba, a tak je z toho chleba a pije z kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie. Dokonca im pohrozil, že keďže sa jedná už o verejný hriech, môže im odmietnuť Eucharistiu. A zabralo to. Po krátkom čase sa obaja začali meniť a dnes žijú príkladným kresťanským životom.

Možno niekto si vzdychne, že tak treba pohroziť a povedať vari každému. Iste nie, lebo potrebné je mať úprimnú vieru v Kristovu prítomnosť v Eucharistii a snažiť sa mu prispôbovať. Viera je totiž potrebná aj pri užívaní liekov, a keď pri nich je potrebná, nemala by byť potrebná aj ohľadom Eucharistie? Keď niekto prijíma Krista iba zo zvyku, málo na sebe zmení, ale ak si po jeho prijatí plne uvedomuje to, čo píše apoštol Pavol: *Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*, dejú sa s ním veľké veci.

Usilujme sa o to, aby náš náboženský život bol hlbší a prinášal konkrétne účinky viditeľné v každodennom živote v postoji k iným ľuďom. Taký život bude dôvodom skutočnej radosti!

Ježiš drahý, spomínam na teba, v srdci radosť mám; no nad med, nad všetko, čo znám, sladšie je, keď si pri mne sám.

Nič sa tak vrúčne nenôti, nič krajšie nečuť v dojatí, nič milšie mi v um nezletí ako ty, Ježiš presvätý.

Ježiš, srdc našich sladký hosť, zdroj pravdy, duše ohnivosť, ty si vždy radosť nad radosť, prevyšíš túžby horlivosť.

Keď v našom srdci prebývaš, svetlom ho pravdy prenikáš, tratí sa čaro klamných krás a pravá láska horí v nás.

Prijmi nás hriešnych na milosť, rozmnož v nás lásku, horlivosť, nech skrze tvoju prítomnosť uzrieme slávy velebnosť.

;

Spievame chvály s nadšením, že ty si milý Boží Syn; Otec ťa s Duchom vznešeným ukázal v sláve trom verným. Amen.

Ked' ťa stresujú domáce práce...

Svätá Margaréta Clitherowová

Svätá Margaréta žila u Anglicku v rokoch 1556 - 1586. Bola prvou ženou umučenou počas útlaku katolíkov za vlády kráľovnej Alžbety. Margaréta, ktorá bola horlivou konvertičkou, otvorila brány svojho domu kňazom, čo bolo v tom čase pokladané za vlastizradu. Viackrát ju väznili a napokon zavraždili, pretože sa odmietla zúčastniť na protestantských bohoslužbách. Všetky jej tri deti vstúpili do rehole. Pripomíname šiju 25. októbra ako jednu zo štyridsiatich anglických a waleských mučeníkov.

Aká farba obkladu sa viac hodí do kúpeľne: jemná levanduľová alebo fialková? Zmenší sa niekedy hora špinavej bielizne aspoň na kopec? Budú už naveky všade po dome rozhádzané hračky a kocky?

Svoju domácnosť považujeme za svoju vizitku. Preto sa často zúfalo trápime upratovaním a zariaďovaním svojich domovov.

Ak spoznáme svätú Margarétu Clitherowovú, pochopíme, v čom spočíva krása domova. Nevieme, ako mala zariadený dom ani či bola poriadkumilovná. Vieme však, že v jej dome bola pravidelne slúžená svätá omša a skrývali sa v ňom kňazi, hoci si Margaréta bola vedomá dôsledkov svojho konania. (Slúžiť omšu bolo nelegálne a za to, že otvorila svoj príbytok, aby mohol slúžiť ako katolícky kostol, si zaslúžila trest smrti.)

.Náš domov má byť domácou cirkvou. Svätá Margaréta využila príležitosť, aby v jej dome mohla byť slúžená svätá omša. Ak budeme nasledovať jej príklad, objavíme mnoho spôsobov, ako sa môžu stať aj naše domovy chrámom: miestom pokoja a modlitby, miestom, : naplnené Kristovou láskou.

A dajte sa ubudovať aj v ako živé kamene do duchovného domu, do svätého kňazstva...

IPt 2, 5

Svätá Margaréta, ty si zomrela mučeníckou smrťou za to, že si otvorila brány svojho domu, aby mohol slúžiť ako chrám.

Prosím, oroduj za mňa, aby som pri domácich prácach myslela na to, že aj môj domou má byť skutočnou domácou cirkvou.

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Sväté omše v 18. týždni cezročného obdobia (B)

5.VIII. pondelok

18:00

6.VIII. utorok

18:00 Za †

7.VIII. streda

18:00

8.VIII. štvrtok

9.VIII. piatok

18:00

10.VIII. sobota

08:00

11.VIII. 19. Nedela cezročného obdobia (B)

08:00 Za †

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Za farníkov

Lektor: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

5.VIII. pondelok	Výročie posviacky hl, marianskej baziliky v Ríme Lsp
6.VIII. utorok	sv. Premenenie Pána, Sviatok
7.VIII. streda	sv. Sixta II., pápeža a spol. mučeníkov Sp
8.VIII. štvrtok	sv. Dominika, kňaza
9.VIII. piatok	sv. Terézie Benediktinky od Križa. panny a mučenice, Patrónky Európy Sviatok
10.VIII. sobota	sv. Vavrínca, diakona a mučeníka Sviatok

Slovo na dnes

Kedy vykročiť

V dnešnom kontexte, keď je k dispozícii množstvo rozličných textov k Božiemu slovu, ľahko sa zanedbáva tento veľmi dôležitý krok modlitby z Božieho slova. Môže sa mi totiž - po múdrych komentároch - zdať banálne povedať niečo jednoducho detinské Pánovi. A to by bol veľký sebaklam! Na druhej strane, rizikom v tejto etape by mohli byť aj lacné citové výlevy, niečo ako umelé kvety Pánovi čiže neúprimnosť, snaha dokázať sebe, že veď sa predsa viem dobre! hlavne pekne modliť. Čiže sústredenosť na formu, obsažnosť slov, ktoré hovorím Pánovi, čiže na seba a nie na neho samotného. Hrozilo by mi tým zabudnúť, že v skutočnom vzťahu je aj neúplné vyjadrovanie sa, ba i koktanie vrúčne a cenné, ak je autentické.

A, samozrejme, znovu by bolo chybou, keby som sa zľakol toho, nenachádzam slová, ktorými by som svoje pocity Pánovi vyjadril. lebo aj keby som ich nevedel vysloviť, on im rozumie. Vie, čo mu povedať prv, než niečo vyslovím. Nemusím sa pri ňom cítiť ako na slávnostnej recepcii. Skôr ako v obyčajnej kuchyni, kde spolu sedíme pri stole hoci aj s gumeným obrusom.

A kedy vykročiť z tejto etapy do ďalšej? Keď som mu povedal všetko, čo som mal na srdci. Vlastne ešte lepšie, keď ma Pán „pozve do tanca“, čiže až sa akoby zlejem do jednoty s ním, keď už netreba rozprávať. Je to práve postoj pravdivosti a vedomie mojej krehkosti, ktoré najviac podmieňujú vstup do nasledujúcej, ničím nezaplatiteľnej etapy.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Kresťan a rozvod

Často počujeme otázku: Prečo Cirkev neuznáva rozvod, prečo nedovolí rozvedeným osobám znovu sa zosobášiť? A čo znamenajú slová separácia a anulácia? Nie je to v nejakom zmysle katolícky rozvod? Otázka rozvodu nie je vôbec nová. Už farizeji pokúšali Ježiša: „Smie človek prepustiť svoju manželku z akejkoľvek príčiny? On odpovedal: ‚Nečítali ste, že Stvoriteľ ich od počiatku ako muža a ženu stvoril a povedal: »Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele«? A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje.‘ Povedali mu: ‚Prečo potom Mojžiš rozkázal dať priepustný list a prepustiť?‘ Odpovedal im: ‚Mojžiš vám pre tvrdosť vášho srdca dovolil prepustiť vaše manželky; ale od počiatku to nebolo tak.‘“ (Mt 3, 3-8)

Pôvodný Boží plán teda predpokladá nerozlučnosť manželstva. Tento plán človek narušil starozákonnou formou rozvodu, či skôr prepustenia manželky. V tomto prípade išlo o skutočne ponižujúce a nespravodlivé odsúdenie ženy do podriadenej roly, závislej na mužovej ľubovôli. Pán Ježiš to nazval jednoducho „tvrdosťou srdca“. Kristus prišiel, aby obnovil pôvodný Boží plán pre človeka a rovnosť muža a ženy v právach i povinnostiach vzájomnej vernosti a úcty. Prírodný inštitút manželstva pozdvihol na úroveň sviatosti a dal mu novú, pridanú hodnotu. Jej charakteristikou a dôsledkom je aj to, že medzi pokrstenými „platne uzatreté a^v [manželským úkonom] zavŕšené manželstvo [*mactrimonium ratum et consummatum*] nemôže byť rozviazané nijakou ľudskou mocou a z nijakého dôvodu, iba smrťou.“ (KKC 2382)

Rozvod, teda rozviazanie platného manželského zväzku s možnosťou uzatvorenia nového zväzku, je ťažkým previnením proti prirodzenému zákonu, pretože si nárokuje právo zrušiť slobodne uzatretú zmluvu manželov, že budú žiť spolu až do smrti. Tým sa

potupuje aj zmluva spásy, ktorej znakom je sviatostné manželstvo. Do rodinnej bunky a do spoločnosti sa tak vnáša neporiadok a vážne škody: pre manželského partnera, ktorý zostane opustený; pre deti, ktoré rozchod rodičov hlboko zraňuje a ktoré sú často predmetom sporu medzi nimi; pre spoločnosť, pre ktorú je rozvod skutočnou sociálnou plagiou. (Porov. KKC 2385)

Rozvod je vyjadrením mentality, podľa ktorej sa veci neopravujú, ale vyhadzujú kupujú sa nové. Keby išlo o pokazenú práčku alebo rádio, nebola to až taká strata. No v prípade medziľudských vzťahov je tento princíp naozaj nebezpečný. Dobre, povieme, ale to je teória. Vieme, že mnoho zväzkov trpí pre závažné prehršovanie sa niektorého z partnerov - neverou, psychologickým či fyzickým týraním nielen manžela či manželky, ale aj iných členov rodiny, najčastejšie detí. Vari aj vtedy musia manželka zostať spolu? Musí nevinná stránka zniesť všetko bez možnosti brániť a chrániť seba a svojich blízkych? Je naozaj pravda, že jej odporúčame len modliť sa a trpieť? Pravdaže to tak nie je. V určitých prípadoch aj katolícke učenie predpokladá možnosť odlúčenia, separácie manželov. Hovoríme o tzv. manželskej odluke. Ide o prípady definované právom a ich aplikovanie podlieha v konečnej inštancii schváleniu cirkevnej autority. Spomenuté závažné narušenia manželskej zmluvy dávajú nevinné strane právo na záchranu, a teda aj na opustenie partnera. Nedávajú jej však právo na uzatvorenie nového manželského zväzku, pretože ani závažné porušenie manželskej dohody zo strany jedného z partnerov neruší platnosť sviatostného manželstva.

A čo v prípade oprávnenej odluky, ktorá je cirkevným inštitútom, ale bez civilného dosahu? Je rozvod pre veriaceho človeka nemorálny za každých okolností? Čo ak ho navrhne druhá strana alebo zostal jedinou možnosťou, ako zaistiť určité legitímne práva, ako sú starostlivosť o deti či ochrana majetku? Súhlasom s rozvodom sa manželský partner neprehrešuje proti morálnemu príkazu. Je veľký rozdiel medzi tým, kto sa úprimne snažil byť verný sviatosti manželstva a bol nespravodlivo opustený alebo dohnaný k odluke, a tým, kto svojou ťažkou vinou ničí kanonicky platné manželstvo. (Porov. KKC 2386)

Rozvod je teda v niektorých prípadoch možné tolerovať ako nevyhnutnú občianskoprávnú garanciu spravodlivosti pre nevinnú stránku, ktorá sa morálne neprevinila. Uzavretie nového civilného zväzku po takomto rozvode ktoroukoľvek, teda aj nevinnou stranou, by však ešte zhoršilo porušenie zmluvy. Ten, kto by sa znovu zosobášil civilne, by sa dostal do situácie trvalého a verejného cudzoložstva a nemožnosti pokračovať v sviatostnom živote a prijímať Eucharistiu.

A čo znamená, že niekto dostal tzv. anuláciu manželstva a potom mal znovu sobáš v kostole? Ako to všetko ide dokopy? Vari to nie je rozvod? Nie, nie je. Pod slovom „anulácia“ sa skrýva iný právny inštitút. Je to vlastne cirkevnoprávne vyhlásenie, že to, čo bolo považované za manželstvo, v skutočnosti nebolo nikdy platným manželským zväzkom. V takom prípade cirkevný súd skúma, či pri uzatvorení sviatostného manželstva boli splnené všetky podmienky na jeho platné uzatvorenie, to znamená či manželstvo vôbec vzniklo. Existuje totiž viacero dôvodov, pre ktoré mohlo dôjsť k situácii, že navonok síce prebehol sviatostný obrad, ale v skutočnosti sviatosť manželstva nebola vyslúžená pre niektorú z existujúcich prekážok. Možno aj manželka žila istý čas v presvedčení, že je všetko v poriadku, ale následným šetrením cirkevného súdu sa dospelo k zisteniu, že toto manželstvo v skutočnosti nikdy nebolo platne uzatvorené. V takom prípade je vyhlásená jeho neplatnosť, teda nulita. Stránky sa tak po cirkevnoprávnej stránke naďalej považujú za schopné uzatvoriť manželský zväzok a sviatostné manželstvo, pretože sú vnímané ako slobodné.

Cyrl Vasil „A teraz čo? II“

Na minútku

Retiazka a hrebienok

Bolo to dávno. V jednej dedinke žili manželia. Ich láska po svadbe stále rástla. Boli veľmi chudobní a každý vedel, že ten druhý nosí vo svojom srdci nespĺnenú túžbu. On nosil vo vrecku zlaté hodinky, čo zdedil po otcovi, a sníval, že si k nim kúpi zlatú retiazku. Ona mala krásne dlhé hebké zlatisté vlasy a snívala o perleťovom hrebienku, že si ho vloží do vlasov ako kráľovskú ozdabu.

Roky utekali, ale vo svojom vnútri si ticho pestovali svoje nespĺnené sny. Už dávno však o nich spolu nerozprávali.

A tak sa priblížilo desiate výročie ich svadby. Usmiata manželka pristúpila k svojmu manželovi bez svojich krásnych dlhých vlasov, ostrihaná skoro dohola.

Žena otvorila ruku a na dlani jej žiarila zlatá retiazka.

„Predala som vlasy, aby som ti mala za čo kúpiť zlatú retiazku.“

„Ach, ty môj poklad, čo si to len urobila?“ povedal muž. Otvoril dlaň, v ktorej žiaril vzácny perleťový hrebienok. „A ja som predal hodinky, aby som ti mohol kúpiť ten hrebienok.“

Objali sa. Nepotrebovali už nič.

Jeden pre druhého boli tým najväčším bohatstvom.

(0. Hary)

Bruno Ferrero „Vie to iba vietor“

Zamyslenia

3. AKO MÔŽETE HOVORIŤ DOBRE, KEĎ STE ZLÍ? Mt 12, 34

Uvažujem: Rád rozprávam o tom, ako kňaz pripravoval deti na prvú svätú spoveď a spýtal sa ich: Chlapci a dievčatá, keby to na svete bolo tak, že všetci dobrí ľudia by boli bielej farby a všetci zlí ľudia by boli čiernej farby, akej farby by ste boli vy? Jedno z dievčat odvetilo: Ja by som, prosím, bola pruhovaná.

Takí sme všetci, iba Boh je dobrý, my sme povolaní stávať sa dobrými. To je naša každodenná práca, stávať sa tým, kým sme. Sme stvorení na obraz a podobu Boha, ktorý jediný je dobrý. My sa mu máme začať podobať.

Boh je Láska a my máme deň čo deň zápasit' v sebe samých, aby v nás nevíťazilo sebeckvo, ale láska.

Boh je Pravda a my sme povolaní stávať sa pravdivými.

Boh je Sloboda a my potrebujeme o svoju slobodu bojovať nielen so svetom neslobody, ktorý je okolo nás, ale aj v sebe samých.

My nie sme hotovými ľuďmi. Hotové môžu byť iba veci, my sa máme deň čo deň stávať ľuďmi, kresťanmi. Aj preto je náš život neustálym znovuzačínaním.

Ježišova otázka: Ako môžete hovoriť dobre, keď ste zlí? nás vedie k múdrosti, ktorú vyslovil v slovách: Vypestujte dobrý strom a

bude dobré aj ovocie. Iba dobrý strom rodí dobré ovocie. Zlý strom nemôže rodiť dobré ovocie.

Len dobrý človek môže dobre hovoriť.

Iba múdry človek nám múdro poradí.

Iba svätec hovorí a žije sväto.

Ježišova otázka tiež prezrádza, že on nehľadá na vonkajšok, ale hľadá na srdce. Bohu ide vždy o srdce človeka.

Dnešný človek sa nechal nachytať na vonkajší výzor. Toľko vie obetovať rozličnému tréningu v stravovaní a v cvičení. No zabúda na svoju vnútornú krásu, na krásu svojho srdca a zmysľania, na krásu svojej duše. Lebo najdôležitejšie v našom živote nie je byť zdravý navonok. Najdôležitejšie je byť a stávať sa vnútorne zdravým, dobrým, milujúcim človekom.

Len keď budeme dobrí, môžeme dobre hovoriť, dobre myslieť, dobre konať, dobre žiť.

Je veľmi nebezpečné počúvať dobré reči zlých ľudí.

Je tragické byť človekom zlého srdca a hlásať dobré úmysly.

Apoštol Pavol požaduje, aby sa z nás stali dobrí a pravdiví ľudia, na ktorých sa možno spofahnúť.

Nie sme dobrí, takými sa môžeme a máme stávať. Nie sme slobodní, sme povolaní pracovať na svojej slobode. Nie sme pravdiví, na pravdivých sa môžeme a máme premieňať.

Naším nešťastím je, že sme stvorení na Boží obraz, no svojím životom môžeme byť nepodobní Bohu, teda nepodobní sebe samým.

Chcieť dobro je nám blízke, ale konať dobro nie.

Je v nás tajomstvo hriechu, nepravosti, ktoré nás oslabuje a zatemňuje a bráni, aby sa v nás vždy dostali k slovu dobro, pravda a krása, ktoré Stvoriteľ vložil do každého z nás.

Poznať a prijať v sebe samom túto realitu v pohľade na Toho, ktorý nás miluje, znamená môcť víťaziť, teda stávať sa dobrým.

Môžeme skusovať ako apoštol Pavol: Vo všetkom víťazíme s pomocou Toho, ktorý nás miluje; všetko môžeme v Tom, ktorý nás posilňuje.

Môžeme sa stávať inými ľuďmi, než akými nás navádza byť naše sebeckvo, naše zlé sklony, vábivé žiadosti.

Môžeme byť Boží, môžeme sa podobať Kristovi nie vlastným úsilím a mocou, ale milosťou, ktorú nám dáva on sám.

Môžeme hlboko padnúť, stať sa otrokmi svojich vášní a závislostí, ale dôležitejšie je vedieť, že môžeme nad tým všetkým víťaziť s pomocou Toho, ktorý nás miluje.

Najväčšou tragédiou nie je padnúť, ale zostať ležať, nevstať.

Spytujem sa: Akým som človekom? Dobrým, alebo zlým? Záleží mi na tom, aby som sa stával dobrým človekom?

Pamätám na to, že nestačí iba dobre konať, ale aj dobrým byť? Nezabúdam na to, že Bohu ide o moje srdce? Aké srdce nachádza vo mne aj v tejto chvíli?

Modlím sa: Pane Ježišu, zošli na mňa svojho Ducha a pretvor moje srdce, moju myseľ, moju dušu, môjho ducha, aby som sa mohol stávať nesebecky milujúcim a dobrým človekom.

Svojou láskou urob ma víťazom môjho života.

Chráň môjho ducha a moje srdce, aby som nezblúdil z tvojej cesty a aby som ťa nikdy neprestal milovať.

Vypestuj vo mne dobrý strom, aby som mohol prinášať dobré ovocie.

Zapišem si: Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku **bu**de...

Josef Šuppa, SL „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku